

DRUGOTISAK

Poezija u izboru IVANA MARTINCA

Kad izgovorim tvoje ime

U tekstu *Isprika i dvije napomene* (od 6. 2. 2002.) prozva sam Božidara Petrača da "bio kriv ili prav" objasniti zašto je Sabolova pjesma *Kad izgovorim tvoje ime* u njegovoj antologiji *Mila si nam Ti jedina* (Zagreb, 1998.) tiskana u drukčijem obliku nego u antologiji Stijepa Mijovića Kočana *Skupljena baština* (Zagreb, 1993.) i u *Glasi Koncila* (Božić 1991.). Iako ga nisam optužio da je kriv, pošteno govoreći mislio sam da jest, jer sam vjerovao Kočanu, koji je uz pjesmu objavio i njezinu kratku povijest, spominjući i prvotisk u *Hrvatskom tjedniku* (od 16. 4. 1971.). E, sad, računao sam — kad ga već spominje, tj. kada zna za nj, tada ga i sâm citira i nisam provjeravao. Pogrešno! Zna čovjek za izvornu varijantu, upućuje na nju čitatelja, a u svojoj se antologiji priklanja krivotvorini iz *Glasi Koncila*. Naprotiv, u *Mila si nam Ti jedina* tiskan je (od slova do slova) izvornik iz *Hrvatskog tjednika*, pa se stoga iskreno ispričavam Božidaru Petraču.

Najposlije, moram reći i to da se crv sumnje uvukao u me i da više nisam siguran je li išta što je na ovim prostorima objavljeno — istovjetno napisano me, pogotovo ako autor nije među živima. I.M.

Kutija koja pokazuje kakvo će biti vrijeme

U malom paviljonu stanuje dama jedna a njen gospodin živi do nje u sobi drugoj, ona je nasmiješena vitka i vrlo čedna na glavi ima šešir, u haljini je dugoj: u šetnju oni tiho izlaze svakog dana, gospodin i ta dama lijepa i nasmijana.

Gospodin ima tamni kišobran, uvijek nosi kravatu, crni kaput i hlače uske, sive, dama se ljupko smješka i drži cvijet u kosi; u paviljonu malom spokojno sami žive, u šetnju oni tiho izlaze svakim danom, ta dama i taj vitki gospodin s kišobranom.

Gospodin ide vani samo kad kiša lije, kišobran drži mirno i lagano se šeta, a dama pojavi se samo kad sunce grije vitka i nasmiješena, rumena poput cvijeta, čim pojavi se oblak ona se smjesta skrrije a pokaže se tiho gospodin kao prije.

Pa zatim opet ona iziđe kad je vruće i lagano se šeta kroz mladu travu cvjetnu, gospodin tada stoji miran i sam kod kuće; izlaze svakog dana a nikad se ne sretnu: čim pojavi se oblak, ona se smjesta skrrije a pokaže se tiho gospodin kao prije.

Lagano tako redom gospodin zatim dama gospodin zatim dama izlaze tiho vani, on sa tamnim kišobranom a ona uvijek sama, a ne mogu se sresti — polako teku dani u paviljonu malom borave oni skrirti vezani neprimjetno jednom tankom niti.

... (Vijenac, 27. 1. 2000.)

Molitva za moju majku

Neka je tamo ništa i nikada ne boli, ni jedna soba tamo neka joj nije hladna, neka od ranog jutra, onako kako voli, kuhati počne, neka ne bude nikad gladna,

nek ima mali špaher i mali lonac plavi da može juhu sebi spravljat, da može luk popeći malo, prije nego ga u nju stavi, i mlinac neka ima da uz čegrtav zvuk

njegov polako kavu melje, nek ima lijepi udobni krevet, jastuk visok i mek pod glavom, od gazde neka nikad nikakvoga ne strepi, i neka ključ svoj ima i ormar s malom bravom

oduvijek neispravnom, neka joj cvijeće buja i raste bolje, ljepše od samog rajskog cvijeća, neka za sva vremena plaćena joj je struja, stanarina i voda, nek svaki mjesec veća

mirovina joj bude, i neka joj se vid popravi, kao nekad, tako da u svoj kanton sjedne i veze kao u mladosti, na zid neka joj svoju sliku stavi sam sveti Antun!

Neka je tamo ništa i nikada ne boli i neka topla bude tamo joj soba svaka, neka od ranog jutra, onako kako voli, kuhati počne, nek joj nebesa budu laka!

... 26. 5. 1991.

(Forum, 7-9 1992.)

Ne živi čovjek

Ne živi čovjek samo od ruža, vjeruj meni, procvale jesu, ali ljubav je nešto drugo, na drugom nekom mjestu, na način možda manje neprikladan, u ledu, na primjer, gdje se dugo sačuvati može ona groznica što u veni vozi kolica, vozi teretnjak, jer je stanje,

ako se tako gleda, nesnosno, nismo kadri pokazati ništa slično, sjajnije, ili s više uvjerljivosti, ali ne živi čovjek samo od ruža, primjerice, evo ja lakše živim od pjesme koja traje više kad zamrzne se, kao i kruh, duboko i trajno, ispod one granice koju ruže, međutim, pređu odmah, začas, i svibanj već je siječan, kad ih sijeku

... (Forum, 1-2 1997.)

Povratak

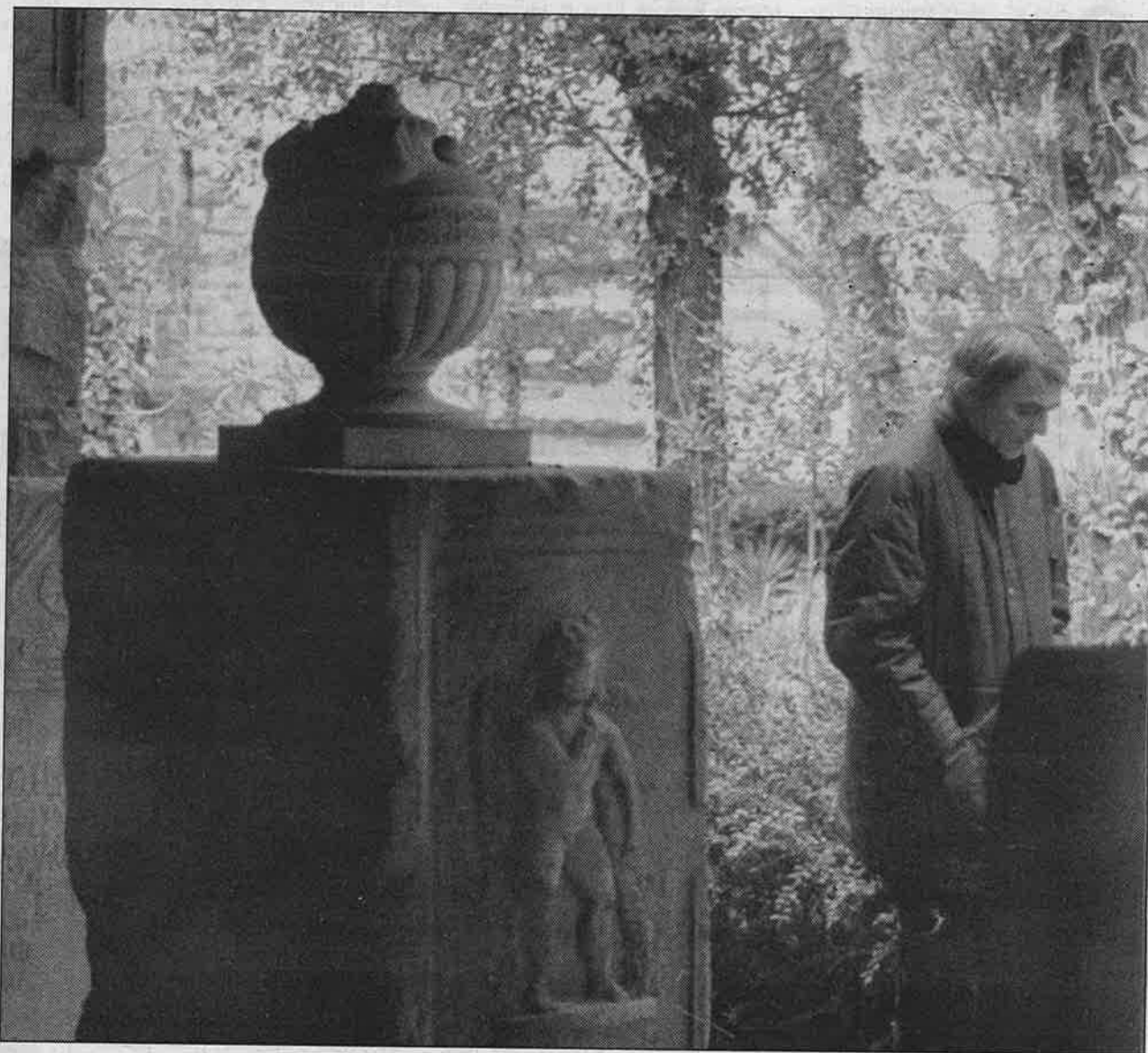
Tonku Maroeviću

Obučes kožu kuće kad se gol comme Ulysses sretan vratiš s duga puta, polako vježbaš način kojim spol provjeriti treba, iz svakog te kuta salijeću dani što na prazan stol stavljaju svoje vječno ima-nema, a tek se zatim javi stara bol što prije toga cijelo vrijeme drijema i samo šapće: ja sam dobar lijek u maloj dozi; kad se sjetiš tko si čeka te hrpa podataka s raznih papira koje propuh odmah nosi čim vrata malo odškrinu se, vijek svoj živiš ipak radi onih praznih.

... (Forum, 1-4 1996.)

LUKO PALJETAK

(Dubrovnik, 19. 8. 1943.)

Nebeski parketar

mome ocu

Nebeske sada slaže on parkete i zakiva ih čavlom od kristala, na riblju kost ih stavlja, uza nj lete krilati pomoćnici jer je sala

velika, vječna, ne osjeća više u koljenima umor kao prije ni bol u svakoj kosti, znoj mu briše arhanđel-šegrt, rajsko vino pije

kada je žedan; Josipovu pilu i metar ima, reže kocke peštre, posao se polako bliži kraju

i vrijeme je da plaću primi milu: Dobro si poso obavio, meštre, odsad ćeš biti parketar u raju.

... (Vijenac, 27. 1. 2000.)

U Betlehemu

Začuđujuće, nitko primijetio tad nije na rukama mu one ranice sitne dvije, ni onu treću, ispod rebara s lijeve strane, a i na nogama mu također bjehu rane, jednako neprimjetne; nestašni pas je mali spazio ih i htio oblizati, ali dali

nisu mu njemu prići; vidio ih je samo jedan od onih koji s darovima su tamo došli, al' nije ništa rekao nego dao svoj mu je dar i odmah nice na zemlju pao.

... (Forum, 11-12 1997.)